

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriae, 1669

II. In quo consitat hæc particularis bonorum operum Communicatio?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

& alia ipsius opera, per Bullam incipientem, *Placuit nobis, &c.* Quod autem, & quomodo hæc specialis Communicatio non sit superflua, sed magni momenti & utilitatis, patebit ex mox, & infra dicendis.

CAPUT II.

Quid sit hæc particularis bonorum operum Communicatio?

190.

Justi per sua bona opera sibi metipsis promereri possunt augmentum gratiæ & gloriæ, ac vitam æternam.

Et proximis complura, tum temporalia, tum spiritualia bona.

Duplex datur meritum, scilicet, de condigno & de cõgruo;

SUPPONENDA sunt nonnulla ad faciliorem hujus questionis declarationem. **PRIMO** Viros justos sive in gratia constitutos, per sua bona opera, & secundum quod procedunt ex gratia Spiritus Sancti, promereri sibi verè & propriè augmentum gratiæ, & vitam æternam. Hoc ita est certum, ut sit de fide, definitum novissimè in Concilio Tridentino, *Sess. 6. Cap. 6. & Can. 26. & 32.* ubi sic habetur. *Si quis dixerit bonis Iustificati bona opera ita esse dona DEI, ut non sint etiam bona ipsius iustificati merita; aut ipsum Iustificatum bonis operibus, quæ ab eo per DEI gratiam & IESU Christi meritum, cuius vivum membrum est, sunt, non verè mereri augmentum gratiæ, vitam æternam, & ipsius vite æternæ, si tamen in gratia decesserit, consecutionem, atque etiam gloriæ augmentum; anathema sit.* Propter autem hæc omnia, quæ justis sibi ipsis promerentur, per sua bona & supernaturalia opera, possunt etiam per eadem opera alijs mereri dona spiritualia, & temporalia bona promereri; v. g. gratiam conversionis, quâ mediante alter, si est in peccato sese convertat ad DEUM; augmentum gratiæ, quo magis sanctificantur iusti in hoc mundo; præsertionem à peccatis, virtutum acquisitionem, vitiorum extirpationem, salutem corporalem, bonorum temporalium, ac prolium adeptionem atque conservacionem, liberationem à periculis hujus vitæ, sicuti per merita Abraham Dominus liberavit Lotum & multa alia, quæ potissimum ad vitæ æternæ consecutionem spectant, ut communiter tradunt Doctores in 1. 2. q. 114. & in 2. d. 27. & 36.

SECUNDO supponendum est, aliam esse rationem meriti, quo quis per bona opera sibi ipsi meretur, aliam verò quâ alijs. Sic enim meretur merito, ut ajunt Theologi, *de condigno*: alijs verò *de congruo*. Meritum de condigno est meritum Justitiæ, meritum verò

de congruo, est meritum amicitiae. Quia enim homo, inquit S. Doctor, 1. 2. q. 114. a. 6. (& nos prima hujus Operis parte, latius explicuimus,) in gratia constitutus implet DEI voluntatem, congruum est secundum amicitiae proportionem, ut DEVS impleat homini voluntatem in salvatione alterius; licet possit quandoque habere impedimentum ex parte illius, cujus aliqui Sanctus justificationem desiderat, juxta Jerem. 15. Si steterint Moyses & Samuel coram me, non est anima mea ad populum istum.

Relicto itaque merito de condigno, de quo in praesenti nulla erit quaestio, supponendum est TERTIO, meritum de congruo habere suam latitudinem: id est, tamen nullum meritum de congruo, quantumvis magnum, quoad rationem debiti, possit pervenire ad rationem meriti de condigno; at tamen unum meritum de congruo potest excedere aliud in perfectione, ratione personae, loci, modi, temporis & aliarum circumstantiarum. Explicatur hoc: apud aliquem Principem v. g. efficacius meretur, & facilius obtinet aliquis pro altero gratiam, qui majoris est apud eundem Principem amicitiae, qui pro uno solo petit, quam qui pro multis, qui pro multis determinate, quam qui in confuso, qui ferventer & obnixè rogat, quam qui tepide aut frigide; ita apud DEUM efficacius meretur in hoc mundo pro altero quodcumque donum sive temporale, sive spirituale, ille qui est majoris sanctitatis, & apud DEUM amicitiae ac gratiae: ille, qui pro uno solo, vel pro multis determinate petit: ille qui ferventer & non frigide instat: ille qui perseveranter die ac nocte pulsatur, quam qui interruptè; & ita de alijs circumstantijs. Et ratio est, ut loco citato ex Sancto Thoma innuimus: quia meritum de congruo, est meritum secundum amicitiae proportionem, in qua varij gradus & differentiae reperiuntur, ut per se patet & constat.

Supponendum QUARTO, viros justos non solum posse mereri apud DEUM pro alijs, eo modo, quo mox diximus: verum etiam posse per eadem bona opera satisfacere pro alijs; licet enim in justificatione, homini una cum culpa remittatur poena aeterna, scriptissime tamen restat adhuc temporalis aliqua poena persolvenda: uti definitum est in Concilio Tridentino, contra haereticos nostri temporis, vel in hoc mundo, qualiter David persolvit poenam temporalem, per mortem filij ex Bethabee geniti, tamen commissum adulterium & homicidium esset ei remissum; vel in altero, & quidem acerbius

& quomodo ab invicem differant?

Videantur supra 1. P. cap. 13. & 14. à nobis dicta de hac materia.

Nullum meritum de congruo, quantumvis magnum attingit perfectionem meriti de condigno.

Est tamen unum meritum de congruo altero majus & perfectius, ex varijs circumstantijs.

191.

Justi non modo pro alijs mereri, verum etiam satisfacere queunt,

Min 2

per

etiam de
condigno
& ex iusti-
tia.

Hoc pro-
batur ac
declara-
tur.

Iustus
transfun-
dens in ali-
um suam
satisfactio-
nem non se
prorsus
spoliat fru-
ctu abster-
sionis rea-
tus sui, &
amplius si-
bi prospici-
cit quoad
meritum
gratiæ &
gloriæ,
quod est
pretiosissi-
mus, &c.

per ignem nimirum Purgatorij. Viri igitur iusti, sive in gratia constituti, possunt per sua bona opera etiam satisfacere DEO pro peccata illa temporali, quæ remanet post peccatum remissum, non solum pro se, verum etiam pro alijs, non quomodocunq; , sed ita, ut certò & infallibiliter illa bona opera profint ijs, pro quibus satisfaciunt; probabilius quippè est satisfactionem hujusmodi, non tantum esse per modum impetrationis & meriti de congruo, sed etiam de condigno, & ex iustitia. Ita latissimè Navarr. in *Tract. undec. miscell. de Pœnitentiâ beatiss. Virg. num. 2.* pro qua doctrina affert D. Thom. in 4. *dist. 45. q. 2. a. 1. quæstionc. 4.* & alios Doctores: idem docet Suarez in 3. *Tom. 4. d. 48. sect. 3. n. 10.* & Valentia 3. *part. dist. 7. q. 14. punct. 3.*

Quod verò unus pro altero satisfacere possit, iive suorum bonorum operum satisfactionem, prout satisfactio est, in alterum transferre, communis fert sensus Fidelium, in Catechismo Romano, ad ultimum tractationis de penitentiæ Sacramento num. 61. luculenter expressus, non modo, si satisfaciens non egeat eo fructu (ut sanè pleriq; Sacerdotes non egent) verum etiam [quod minus benè negat Navarrus *missel. II. de orat. quæst. 10.*] quamvis ipse satisfaciens eo egeret: quia contentia reatus, ad quam per suam satisfactionem sibi servatam possit pertinere, non est bonum aliquod, quo homo in æternum fraudandus sit: imò quantum ipsi videtur decedere, communicando alteri pretium, quo posset à se amoliri illud debitum, tantum sibi preciosius, quoad meritum gratiæ & gloriæ, quod est longè pretiosius. Atq; ita eximitur labe prodigalitatæ & inconsultæ charitatæ, qua notandus videretur, juxta nonnullorum sententiam, ex eo, quod in simili suo incommodo, potiùs alteri quàm sibi prospiciat. Non enim propterea omittit sibi prospicere, cum sic operando consulat commodis suis in alio genere, & quidem prætioliore. Quid quod non se prorsus spoliat fructu illo tollendi reatum? Nam volitio relictæ, quâ vult operationem suam alteri prodesse, est meritoria alicujus remissionis pœnæ; proindeq; homo in alium transfundens suam satisfactionem, non se prorsus spoliat fructu absterisionis reatus. Et in alia parte magnum specimen charitatæ edit, præstans se pro alijs benefactorum de iussorem, quod est exemplum D. Thomæ in 4. *dist. 20. quæst. 1. art. 2.* Quamvis enim unusquisq; sit onus suum portaturus, si spectetur præcisè debitum, quod contraxit delinquendo: tamen si ali-

ena subventio suffragetur, æquè liberabitur onere quo se gravaverat, ac si ipsemet satisfecisset.

Nec conditio, quam deposcit Richardus in 4. dist. 20. art. 1. quæst. 3. ut satisfactio pro alio sit iusta & valida, nimirum ut is, pro quo satisficit, non possit, per semetipsum satisfacere, est necessaria. Falsum quippè est, quod illi, qui possunt per seipsum satisfacere, sint incapaces pro quibus alij satisfaciant: dummodo enim æqualis satisfactio offeratur, perindè est, à quocunq; offeratur: quia DEUS ut charitatem foveret, sanxit, ut satisfactio unius pro alio, admitteretur, nec se arctavit ad impotentes pro seipsis satisfacere, (undè enim id haberi potest?) Falsò quoq; Richardus supponit, eum, qui pro se satisfacere valet, nec satisficit, non esse verè pœnitentem. Hoc inquam falsum est: nam voluntas averfans & detestans peccatum admissum, & voluntas assumendi pro illo pœnam, non sunt necessariò connexæ, uti est perspicuum.

Duo tamen sunt necessaria ad legitimam & infallibilem, pro altero satisfactionem. Primum, ut opera illa bona sint pœnalia, id est, quæ cum labore & defatigatione corporis exercentur: qualia sunt asperitas vitæ, abstinentia, jejunia, cilicia, disciplina, vigiliæ in tempus longum protractæ, humi cubatio, crebra oratio, non solùm vocalis, sed etiam mentalis, quippè quæ sine pugna & resistentia corporis, & sensuum non fit, juxta illud Ecclesiastæ 12. *Frequens meditatio, carnis afflictio est.* & his similia. Neq; enim quodvis opus nostrum, eo ipso quod opus bonum & sanctum est, pollet vi satisfactoria propriè & presè dicta: quæ scilicet expungendo pœnæ reatui sit accommodata: sed is tantum est fructus operis prout laboriosi atque pœnalis. Et indè quoq; petitur metrum ac modulus virtutis satisfactoriæ in opere. Si enim opus sit valdè pœnale, erit valdè satisfactorium: Si autem sit parcè ac modicè pœnale, non erit nisi leviter satisfactorium. Si deniq; nullo modo sit pœnale, nullo modo erit satisfactorium, quæ est receptissima Theologorum Doctrina, ut videre est apud Torrem Tom. 1. in 2. 2. dist. 70. dub. 5. ut ergo actio nostra sit satisfactoria, & alijs cum fructu queat applicari, necesse est eam esse pœnalem,

Secundùm, quod requiritur ad debitam & infallibilem pro alio satisfactionem, est specialis intentio seu applicatio particularis illius,

M m 3

qui

Qui per semetipsum satisfacere possunt, nò sunt incapaces alienè satisfactionis.

192.

Quænam necessaria sint ad legitimam pro altero satisfactionem?

Opera bona ut sint satisfactoria debent esse pœnalia.

Utrùm quodvis opus bonum sit satisfactorium satisfactorie propriè dictæ?

Præterea debet sa-

satisfactio
taliū o-
perum spe-
cialiter al-
teri appli-
cari, ut illi
profit.

qui communicat opera sua satisfactoria alteri: ita ut, nisi illi applicetur specialiter talis satisfactio, vel nisi recipiatur ad participandum de satisfactionibus certæ alicujus personæ, seu Communitatis sive Congregationis, non proderunt ei talia opera satisfactoria ipso jure & infallibiliter ad satisfaciendum pro suis peccatis. Ita Navar. *loco citato*, asserens hanc esse doctrinam S. Thomæ ab omnibus communiter receptam. Si enim sola applicatio generalis, & quæ procedit ex radice charitatis, sufficeret ad satisfaciendum ipso jure facto pro altero, sequeretur, ut ait Paludanus in 4. *dist.* 45. q. 2. a. 1. *quæst.* 4. quod omnis peccator eo ipso quod fieret justus, esset absolutus ab omni pœna, suis peccatis quoad culpam condonatis, debita: quia ad solvendas hujusmodi pœnas infinitus meritorum thesaurus est in Ecclesia, cum in eo sit repositus etiam valor meritorum Christi, quæ fuerunt infinita, ut habet *Extravag. CLEMENTIS VI. Unigenitus. de pœnit. & remissione*: & ita si ipso facto applicaretur ad solvendas pœnas, quas justus debent, ipso facto, etiam ipsi absolventur ab eis, quod est falsum & hæreticum.

¶ 93.
Specialis
communi-
catio bo-
norum o-
perum cō-
sistit in du-
plici illo-
rum valo-
re, merito-
rio, & sa-
tisfactorio.

His suppositis dicendum est, specialem hanc de qua agimus, meritorum communionem, consistere in duplici valore bonorum operum, meritorio scilicet & satisfactorio, quem quilibet in se bona opera continent. Unde *primò* hæc participatio specialis per modum meriti de congruo, seu, quod idem est, per modum impetrationis (licet alij hæc distinguant, putantes neminem posse nisi sibi ipsi mereri, bene autem alijs impetrare,) plurimum prodesse potest participanti. Consistit autem hoc in aliquali dignitate impetrandi sibi, vel alteri aliquid, quasi præmium operis, quod dicitur meritum. Unde eo ipso, quod quispiam est peculiari modo membrum alicujus Religionis, v. g. per *Litteras Filiationis*, merita illius Religionis efficiunt, ut DEUS illorum intuitu, conferat ipsi peculiaribus bonis & beneficiis, tanquam membro talis Religionis.

Habet *secundo* hæc specialis bonorum operum communicatio vim satisfaciendi pro peccatis alterius, eo modo quo supra diximus, ita ut ipso facto applicentur ejusmodi bona opera per modum certæ compensationis, pro pœna temporali alterius; atque ipso facto absolvitur à pœna temporali, non quidem pro toto, inquit S. Doctor in *addit. ad 3. p. q. 26. a. 1.* nisi tantum determinatè pro eo fac-
quæ

quantum debebatur; quod non habet illa generalis Communio Sanctorum. Et hoc est, quod Opusc. 6. supra citato, dicebat Sanctus Doctor: qui in Charitate vivit particeps est omnis boni, quod fit in toto mundo: sed tamen specialius illi, pro quibus specialius fit aliquod bonum; nam unus potest satisfacere pro alio, sicut patet in beneficijs, ad quæ plures Congregationes admittunt alios.

CAPUT III.

Vtrum sit aliqua specialis Communicatio bonorum operum in Ordine Carmelitarum, & quænam illa sit?

REMITTENDUM est ex Doctore Angelico, *specialem* Communicationem propriè & formaliter esse, quæ aliquis vel aliqui applicant sua opera bona familiaribus, & benefactoribus: *singularem* vero Communicationem esse illam, quæ aliquis pro uno determinatè, & in singulari eadem opera applicat. *Generalem* autem, quæ aliquis ordinat opera sua ad bonum Ecclesiæ in generali. In præsentia non est quæstio de hac ultima Communicatione, sed de duabus prioribus, quæ cum sint particulares, comprehendimus ambas sub nomine specialis Communicationis ad evitandam verborum prolixitatem.

DICTUMS ergo existere & vigere hujusmodi specialem communicationem bonorum operum in nostro Ordine Carmelit. prout ex Pontificijs Diplomatis & statutis Ordinis, infra patebit. Quo verò tempore inceperit hæc meritorum specialis communicatio in Ordine difficile est determinare. Aliqui repetunt altius hanc Communicationem, videlicet, à temporibus S. Elisei Prophetæ; & colligere volunt ex 4. Reg. 4. ubi non obscure insinuat, fuisse eo tempore, anno nimirum 3143. ab Orbe condito, in monte Carmelo locum aliquem particularem & sacrum, ubi admittebantur nonnulli solemnioribus anni diebus, non quidem ad sacrificandum, cum id in templo Hierosolomytano solummodò licitum esset, verum ad peculiarem communicationem spiritualem; adeoq; quasi familiares, & Confratres videbantur, & consequenter Carmelitis, qui tunc *Filij*

Pro-

I94.

In Addit. ad 3. P.

quæst. 26.

art. 1.

Quid sit specialis, quid singularis, quid generalis & cæt. communicationis?

Datur in

Ord. Carmelit.

specialis bonorum operum communicatio.

Quo tempore caperit?

An à temporibus S. Elisei Prophetæ?